

Hopp för Lilla My

Den sanna historien om när abessinierhonan Lilla My räddas från en säker död i Storbjörkens trädkrona.

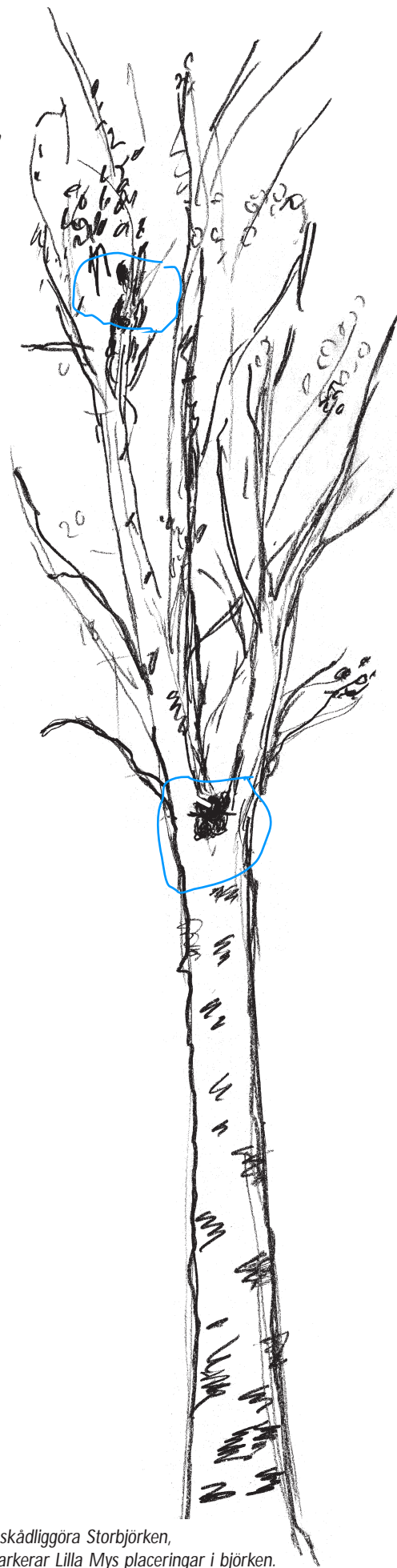
DAG 1 SOMMARVÄRMEN STRÅLADE mot oss alla i pingsthelgen. Ljumma vindar hade blåst in efter pingstafton. Lilla My hade dagen före tagit certifikat på Perserkattens utställning i Jakobsberg. Bedömningen var god, förutom att denna domare tyckte att hon inte var tillräckligt muskulös kring bakkroppen. Assistenten viskade i Mattes öra att klättr- och hoppträning vore melodin för att få henne mer muskulös. Och klättra det gjorde My de närmsta dagarna. Hon klättrade högt, mycket högt.

Efter avslutad utställning for Matte, Husse och katter ut till Olvondalen.

DAG 2 OCH PÅ PINGSTDAGENS MORGON klev Lilla My ut i Olvondalen för att upptäcka och springa in sommaren. Det var så Husse och Matte trodde att det skulle bli. När kvällen kom och Lilla My, som vanligtvis bara finns i närmsta buskage, inte dök upp anande Matte oråd. Natten kom, men ingen My. Sömlösa blev både Husse och Matte.

DAG 3 I GRYNINGSTIMMEN VANDRADE MATTE runt Olvondalens ägor. Hon fann många morgonpigga djur som fasan, rådjur, ekorrar och allehanda skönsjungande fåglar, men ingen My. I Mattes huvud malde onda tankar. Är hon instängd? Är hon skrämmd? Har hon förrirrat sig bort från välkänd mark? Har hon blivit ett byte? På förmiddagen utökades sökandet till en större radie runt ägor. Och där långt bort från hus och ängar fann Husse Lilla My sittandes i en gran. En vacker gran på 12 meter. Vid första räddningsförsöket klättrade My högre upp och granen svajad oroväckande när Husse försökte nå henne. Matte och Husse beslöt att hämta stege och eventuellt såg, för att i värsta fall fälla granen. När de återkom hade dock My lyckats ta sig från den svajande grantoppen till storbjörken, en björk vars höjd uppskattades till 30 meter.

Nu blev det problem eftersom My nu klättrat upp till första klykan på storbjörken. En klyka som sitter på 14 meters höjd. Grenar under verkade sköra och Matte och Husses resliga stege skulle inte räcka upp. Problemet var också att My verkade skräddad och de försök hon gjorde för att förflytta sig var bara uppåt, uppåt, uppåt. Krampaktigt höll hon sig till sin klyka när hon inte elegant balanserade ut på någon av grenarna i hennes närhet, men lika elegant vände hon på liten gren och återvände till klykan. Hela annandag pingst satt hon och jamade i sin klyka. Inte gjorde hon ett endaste litet försök att tas sig nedåt. Goda råd av grannar och vänner fick ägarna till My.

Ett försök att åskådliggöra Storbjörken, ringarna markerar Lilla Mys placeringar i björken.

- En katt klättrar ner om man inte stör henne.
- Någon gång trillar hon väl ner?
- Varför inte be brandkåren komma?
- Hyr en skylift?
- Känner ni inte någon som kan klättra?
- Fäll björken, då kommer hon ju i alla fall ned.

Men inte kom någon brandkår farande. Olvondalen ligger för långt bort från staden, inte kunde någon

DAG 4 DÄR SATT MY I SIN KLYKA. Ynkligt jamandes. Vännerna anlände och tillsammans med Matte gjorde de tappra försök att klura ut hur man skulle kunna locka My tillbaka till granen, förlänga stegen med annan stege, höja upp stegen på en ramp eller spika upp brädor som stege på stammen. Inget gick att genomföra trots alla försök och My satt kvar i sin klyka. Sent på kvällen kom Husse åter och nya försök gjordes. My klev in och ut på gren-

DAG 5 MY SATT DÄR HON SATT under hela onsdagen. Vinden tog tag i björktoppen och Lilla My vaggade med i trädets rörelser, fortfarande hårt fastklamrad på den sköra yttergrenen. Vännerna pratade med Matte i telefon, som numera hade gett upp hoppet om att få ner My i levande tillstånd. Vännernas uppfinningsrikedom på lösningar var aldrig sinande! Trädklättrarakrobater, Trädfällarteam, Green Peace-klättrare, Stegfirmor, Djursjukhus, Brandförsvaret och Djurambulansen kontaktades och alla bidrog de med mera listigheter och sina kunskaper. Dagen övergick till sen eftermiddag. Det var då de fick napp. En trädklättrare med specialkompetens att ta ned katter ur träd hittades och han lovade att komma, trots lång resväg.

Och kom gjorde han, i skymningstiden. Djupt koncentrerad antrade han storbjörken. Han hävde sig nästan ljudlöst upp för stammen. En känsla av spänd stiltje rådde. Ett enkelt livbälte, mjuka skor och en lina hade han med sig, det var allt. För varje meter han tog sig uppåt, ju mer gastkramande var det för Matte och Husse. Förutom ljudet av murkna grenar som knäcktes och föll, andades skogen och luften tystnad. Ingen fick störa koncentrationen.

Tystnaden bröts tvärt av råbockens skällande, allt

skylift ta sig fram till storbjörken och inte fanns det en stege som kunde räcka till. Inte fanns det väl någon som tordes klättra upp? Riskerna skulle ju vara stora för både klättrare och katt. Och om någon modig klättrare kom upp till 14 meter så skulle säkert My ha tagit sig ännu högre upp och det var vad hon gjorde. Men vännerna som hörde av sig ansåg sig kunna klara att klättra. De lovade att dyka upp tidigt tisdag morgon.

verket, men gjorde aldrig ansats att ta sig nedåt. Istället började hon ånyo klättra upp. Upp mot storbjörkens topp. My satt nu på minst 24 meters höjd. Förtvivlade satt Husse, Matte och deras goda vänner på marken. Nu var hoppet ute! Åtminstone för stunden. Vid varje försök de gjort hade My skapat ytterligare problem som försvårade räddningsaktionen. Vännerna for hem till staden med hopp om att ändå kunna rädda My från uttorkning och svältdöd.

stannade upp. Matte knöt händerna och hoppades innerligt att detta inte stört räddaren och My. Efter avbrottet fortsatte trädklättraren metodiskt upp för stammen på björken. Sakta men säkert närmade han sig de tunna översta grenarna där My klamrade sig fast.

Och han lyckades nå My. Han fattade tag om henne och tryckte henne mot sin axel. Ur fickan halade han fram sele kopplad till en kort lina som han fäste i sitt eget livbälte. Mycket försiktigt och lugnt talade han värmande till Lilla My och började sedan tyst hissa upp kattkorgen. Knäppet när låset på kattburen smällde igen och korgen åter var på väg ned lättade den tryckta stämningen. Plötsligt verkade fågelsången ha startat igen. My var räddad! Kletig av kåda och med tovig päls togs hon hand av Matte. Husse såg till att även katträddaren kom ned utan att skada sig.

En sådan historia. Mer muskulös över bakkdelen blev dock inte My. Matte tror att My är skapt med en smal men vacker bakkropp. Hopp och trädklättring kommer inte stå på Lilla Mys träningspass, åtminstone inte om Matte och Husse får bestämma.

Anqi Lindblom-Ahlm
Olvondalens abessinier

